ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL, της 28ης Νοεμβρίου 1979 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η προσφυγή παραβάσεως που άσκησε η Επιτροπή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας οφείλεται στα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Η ιταλική παραγωγή αποσταγμάτων, δηλαδή η παραγωγή οινοπνευματωδών ποτών κατά την έννοια της δασμολογικής κλάσεως 22.09 C του κοινού δασμολογίου, που ανέρχεται σε 400 000 εκατόλιτρα περίπου ετησίως, συνίσταται κυρίως σε αποστάγματα που προέρχονται από οίνο και στέμφυλα, όπως είναι το brandy και η grappa. Η παραγωγή αποσταγμάτων από άλλες οπώρες είναι αισθητά κατώτερη και μπορεί να αποτιμηθεί σε 24 000 εκατόλιτρα ετησίως, ενώ η παραγωγή αποστάγματος από σιτηρά είναι ακόμη πιο ασήμαντη. Η Επιτροπή, η οποία στηρίζεται στις στατιστικές του ιταλικού Υπουργείου Οικονομικών, αναφέρει σχετικά για το έτος 1975 78 εκατόλιτρα και για το 1976 μόνο 4 εκατόλιτρα καθαρού οινοπνεύματος. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Ιταλικής Κυβερνήσεως, η εθνική παραγωγή σε ουίσκυ και ρούμι ανέρχεται συνολικά σε 19 000 εκατόλιτρα ετησίως, αλλά πρέπει να γνωρίζετε σχετικά ότι στην Ιταλία το «ουίσκυ» αποτελεί προϊόν που προέρχεται από μείγμα εισαγομένου ουίσκυ, οινοπνεύματος που προέρχεται από εγχώρια προϊόντα και ύδατος. Αντίθετα προς την ισχνή εθνική παραγωγή, 74 000 εκατόλιτρα ουίσκυ εισήχθησαν το 1975 για την κατανάλωση.

Εκτός από αυτά που λέγονται κρατικές επιβαρύνσεις, δηλαδή το φόρο παραγωγής και το φόρο προστιθεμένης αξίας, η ιταλική φορολογική νομοθεσία προβλέπει έναν άλλο φόρο επί των οινοπνευματωδών ποτών που προορίζονται για τη λιανική πώληση. Ο φόρος αυτός επιβάλλεται υπό τη μορφή φορολογικών ταινιών που επιτίθενται στις φιάλες που έχουν περιεχόμενο μέχρι 2 λίτρα.

Η παρούσα δίκη αφορά μόνον τη φορολογία μέσω φορολογικών ταινιών, η οποία προβλέπει διαφορετικούς συντελεστές για τα αποστάγματα που προέρχονται από στέμφυλα, τα αποστάγματα που προέρχονται από οίνο και τα αποστάγματα που προέρχονται από σιτηρά ή ζαχαροκάλαμο. Το άρθρο 6 του διατάγματος 745, της 26ης Οκτωβρίου 1970, περί εκτάκτων μέτρων οικονομικής τονώσεως (*Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* No 272, της 26ης Οκτωβρίου 1970, σ. 7193), που κατέστη νόμος με τον αριθμό 1043, της 18ης Δεκεμβρίου 1970 (*Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana no* 323, της 23ης Δεκεμβρίου 1970, σ. 8543), αύξησε σημαντικά το συντελεστή των φορολογικών ταινιών για τα αποστάγματα που προέρχονται από σιτηρά και ζαχαροκάλαμο, πλην του gin, ενώ οι συντελεστές για τα λοιπά αποστάγματα, ιδίως τα

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

προερχόμενα από οίνο και στέμφυλα, παρέμειναν αμετάβλητοι. Όσον αφορά ειδικότερα τους ήδη ισχύοντες συντελεστές, παραπέμπω στον πίνακα που περιλαμβάνεται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Από τον πίνακα αυτό προκύπτει ότι μία φιάλη αποστάγματος στεμφύλων ενός λίτρου υπόκειται σε φόρο 20 ιταλικών λιρών, μία φιάλη αποστάγματος προερχόμενου από οίνο σε φόρο 60 ιταλικών λιρών και μία φιάλη αποστάγματος προερχόμενου από σιτηρά ή ζαχαροκάλαμο σε 420 λίρες, πράγμα που αντιστοιχεί με τη σειρά των προαναφερθέντων προϊόντων σε σχέση 1:3:21.

Ήδη από το 1974 ειδοποίησε η Επιτροπή την Ιταλική Κυβέρνηση για τις επιφυλάξεις που είχε από την κανονιστική αυτή ρύθμιση, η οποία έπληττε τα εισαγόμενα αποστάγματα από σιτηρά και ζαχαροκάλαμο, όπως το ουίσκυ, το ρούμι, βαρύτερα από τα αντίστοιχα εθνικά προϊόντα με βάση τον οίνο, τα στέμφυλα και τις οπώρες. Στην απάντησή της, η Ιταλική Κυβέρνηση παρατήρησε, μεταξύ άλλων, ότι υφίσταται επίσης στην Ιταλία σημαντική παραγωγή αποστάγματος από σιτηρά και ζαχαροκάλαμο, ότι οι στατιστικές αποδεικνύουν αύξηση της καταναλώσεως των εισαγομένων αποσταγμάτων που προέρχονται από σιτηρά και ζαχαροκάλαμο ταχύτερη από την αύξηση της καταναλώσεως των αποσταγμάτων που προέρχονται από οίνο και στέμφυλα και ότι, τέλος, τα προβλήματα της διαφοροποιημένης φορολογήσεως έπρεπε να ερευνηθούν στο πλαίσιο της φορολογικής εναρμονίσεως.

Κατόπιν αυτού, με έγγραφο της 11ης Ιουνίου 1976, κίνησε η Επιτροπή ρητή διαδικασία βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ: κατηγόρησε την Ιταλική Κυβέρνηση ότι με την επίδικη φορολογία παραβίασε είτε το άρθρο 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ είτε το εδάφιο 2 του άρθρου αυτού. Η Ιταλική Κυβέρνηση παρατήρησε με την απάντησή της της 28ης Ιουλίου 1976, αφενός μεν, ότι τα εν λόγω αποστάγματα δεν ήταν ομοειδή κατά την έννοια του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ, ότι τα ιταλικά προϊόντα φορολογούνταν όπως και τα εισαγόμενα προϊόντα και ότι τα λοιπά εθνικά προϊόντα δεν προστατεύονταν. Κατά συνέπεια, με έγγραφο της 23ης Ιανουαρίου 1978, η Επιτροπή διατύπωσε έναντι της Ιταλικής Κυβερνήσεως αιτιολογημένη γνώμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία διαπίστωνε παράβαση του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ και καλούσε την Ιταλική Κυβέρνηση να παύσει την παράβαση αυτή εντός προθεσμίας 15 ημερών. Η μόνιμη αντιπροσωπεία της Ιταλίας δήλωσε με έγγραφο της 20ής Απριλίου 1978 ότι δεν έβλεπε κανένα λόγο για να απαρνηθεί την υφισταμένη φορολογική πρακτική, κατόπιν δε αυτού άσκησε η Επιτροπή προσφυγή στις 7 Αυγούστου 1978, με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ, επιβάλλοντας από τις 26 Οκτωβρίου 1970 επί των αποσταγμάτων που εισάγονται διαφοροποιημένο, βαρύτερο φόρο (φορολογικές ταινίες) και να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Η γνώμη μου επί της προσφυγής αυτής έχει ως εξής:

I — Η Ιταλική Κυβέρνηση θεωρεί την προσφυγή απαράδεκτη για δύο λόγους:

Η καθής η προσφυγή Κυβέρνηση ισχυρίζεται κατ' αρχάς ότι δεν είναι δυνατό να χωριστεί η κρίση του συνόλου των φορολογιών που πλήττουν τα αποστάγματα από επί μέρους προσφυγές οι οποίες αφορούν ορισμένες συγκεκριμένες φορολογίες. Αυτό άλλωστε προκύπτει και από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η οποία δέχτηκε με την απόφαση 28/67 (Molkerei-Zentrale Westfalen/Lippe GmbH κατά Hauptzollamt Paderborn, απόφαση που εκδόθηκε στις 3 Απρι-

λίου 1968, Slg. 1968, σ. 215) ότι οι διατάξεις του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να νοηθούν υπό την έννοια ότι οι εσωτερικοί φόροι αφορούν το σύνολο των φόρων που πλήττουν πράγματι το εθνικό προϊόν σε όλα τα στάδια της παρασκευής του και της εμπορίας του. Επομένως, κατά τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, η διαφοροποιημένη φορολογία των αποσταγμάτων με τις φορολογικές ταινίες συνιστά μόνο μία από τις όψεις της φορολογικής δυσμενούς διακρίσεως για την οποία κατηγορείται η Ιταλική Δημοκρατία. Η εκτίμηση της φορολογίας των ομοίων προϊόντων πρέπει να γίνει μέσα στο πλαίσιο συνολικής προσεγγίσεως, η οποία θα λαμβάνει επίσης υπόψη της τις επιβαρύνσεις που πλήττουν μόνο το εθνικό προϊόν και οι οποίες δεν ελήφθησαν υπόψη αν προσκολληθεί κανείς μόνο σε έναν από τους παράγοντες του συνόλου των επιβαρύνσεων που πλήττουν τα εισαγόμενα προϊόντα.

Επί του ισχυρισμού αυτού πρέπει να παρατηρηθεί ότι ενόψει της νομολογίας του Δικαστηρίου επί του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ, η Ιταλική Κυβέρνηση έχει ασφαλώς δίκαιο να ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχει παράβαση του άρθρου 95 παρά μόνον όταν προκύπτει από «συγκεκριμένη σύγκριση των επιβαρύνσεων« ότι τα εισαγόμενα προϊόντα πλήττονται βαρύτερα από τα ομοειδή εθνικά προϊόντα. Εδώ όμως πρόκειται, όπως παρατηρεί επίσης η Επιτροπή, για ζήτημα βασίμου της προσφυγής, το οποίο δεν επιτρέπει τον αποκλεισμό του παραδεκτού της. Κατά τα λοιπά, περιορίζομαι δε σ' αυτή την παρατήρηση επί του σημείου αυτού, η Ιταλική Κυβέρνηση δεν απέδειξε κατά τρόπο πειστικό ούτε κατά την προκαταρκτική διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΟΚ ούτε κατά την παρούσα διαδικασία ότι η βαρύτερη φορολογία των αποσταγμάτων που προέρχονται από σιτηρά και ζαχαροκάλαμο με τις φορολογικές ταινίες αντισταθμιζόταν με άλλους φόρους που έπλητταν βαρύτερα τα αποστάγματα που προέρχονται από οίνο ή στέμφυλα.

Δεν μπορώ να συμμεριστώ ούτε τη δεύτερη ένσταση που προβάλλει η Ιταλική Κυβέρνηση, σύμφωνα με την οποία η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι η προσφεύγουσα, αφενός μεν, δεν προσδιορίζει με αρκετή σαφήνεια αν η προσφυγή στηρίζεται στο εδάφιο 1 ή στο εδάφιο 2 του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ και διότι, αφετέρου, οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας ως προς το προστατευτικό αποτέλεσμα της φορολογίας, το οποίο απαιτείται από την παράγραφο 2, δεν έχουν επαρκές έρεισμα. Όπως έχω ήδη εκθέσει στις προτάσεις που επί της υποθέσεως 168/78, τα εν λόγω δύο εδάφια αποτελούν δύο διαφορετικούς απαγορευτικούς κανόνες, οι οποίοι διακρίνονται από τα πραγματικά περιστατικά που απαιτούνται και οι οποίοι, κατά συνέπεια, πρέπει να εφαρμόζονται εναλλακτικά. Η γνώμη αυτή ανευρίσκεται επίσης στη νομολογία του Δικαστηρίου με την οποία έγινε δεκτό, παραδείγματος χάρη στην υπόθεση 27/67 (Fink-Frucht GmbH κατά Hauptzollamt München-Landsberger Strasse, απόφαση που εκδόθηκε στις 24 Απριλίου 1968, Slg. 1968, σ. 333) ότι εκτός από την απαγόρευση που περιλαμβάνει το άρθρο 95, εδάφιο 1, το δεύτερο εδάφιο του ίδιου άρθρου απαγορεύει, όσον αφορά τα εισαγόμενα προϊόντα, φόρους όλων των ειδών, οι οποίοι μπορούν να προστατεύσουν έμμεσα άλλες παραγωγές. Τέτοια προστασία υφίσταται προπαντός όταν ένας εσωτερικός φόρος πλήττει βαρύτερα το εισαγόμενο προϊόν από ό,τι το εθνικό προϊόν με το οποίο τελεί σε ανταγωνισμό, λόγω μιας ή περισσοτέρων οικονομικών δυνατοτήτων χρήσεως, χωρίς όμως να πληρούται η προϋπόθεση του ομοειδούς κατά την έννοια του άρθρου 95, εδάφιο 1. Από αυτό προκύπτει σαφώς ότι το εδάφιο 2 του άρθρου 95 συμπληρώνει το εδάφιο 1 υπό τις προϋποθέσεις που μόλις εξέθεσα. Υπό αυτή την έννοια πρέπει επίσης να νοηθεί η παρατήρηση της Επιτροπής ότι η διαφοροποιημένη φορολογία μέσω των φορολογικών ταινιών παραβιάζει είτε το εδάφιο 1 είτε, επικουρικά, το εδάφιο 2 του άρθρου 95. Αλλά το ζήτημα αν η βαρύτερη φορολογία των εισαγομένων αποσταγμάτων που προέρχονται από σιτηρά και ζαχαροκάλαμο μπορεί να προστατεύσει εμμέσως τα εθνι-

κά προϊόντα με βάση τον οίνο ή τα στέμφυλα, αποτελεί επίσης ζήτημα που αφορά το βάσιμο της προσφυγής και δεν αποκλείει το παραδεκτό της.

ΙΙ — Όσον αφορά το βάσιμο της προσφυγής, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Ιταλική Δημοκρατία παραβίασε το άρθρο 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, επιβάλλοντας στα αποστάγματα που προέρχονται από σιτηρά και των οποίων η εθνική παραγωγή είναι ασήμαντη, εσωτερικούς φόρους βαρύτερους από εκείνους που πλήττουν τα ομοειδή εθνικά προϊόντα με βάση τον οίνο ή τα στέμφυλα. Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα αποστάγματα πρέπει να θεωρηθούν ανεξάρτητα από την πρώτη τους ύλη ως προϊόντα ομοειδή κατά την έννοια της προαναφερθείσας διάταξης, δεδομένου ότι κατατάσσονται στην ίδια δασμολογική κλάση 22.09 C του κοινού δασμολογίου, εμφανίζουν τα ίδια χαρακτηριστικά για τον καταναλωτή και ανταποκρίνονται στις ίδιες ανάγκες.

Η Ιταλική Κυβέρνηση αντιτάσσει ότι η τιμή των φορολογικών ταινιών για τα αποστάγματα που προέρχονται από σιτηρά και ζαχαροκάλαμο είναι ίδια τόσο για τα εισαγόμενα προϊόντα όσο και για τα ιταλικά προϊόντα. Σε κάθε περίπτωση και αντίθετα προς τη γνώμη της Επιτροπής, η Ιταλία παράγει μείγματα 19 000 εκατολίτρων ουίσκυ και ρούμι, τα οποία εμφιαλώνονται και υποβάλλονται κατά την πώληση στην ίδια φορολογική επιβάρυνση όπως και τα αντίστοιχα εισαγόμενα ποτά. Ο στόχος της διατάξεως του άρθρου 95, ο οποίος πρέπει να θεωρηθεί επί του θέματος αυτού ως συμπλήρωμα της απαγορεύσεως των δασμών και των φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος, είναι πάντως να εξασφαλιστεί η ουδετερότητα του ανταγωνισμού των ομοίων προϊόντων, χωρίς να θίγεται η φορολογική εξουσία των κρατών μελών. Για το λόγο αυτό πρέπει επίσης να επιτρέπεται στα κράτη μέλη να επιφυλάσσουν διαφορετική μεταχείριση στα εθνικά προϊόντα ακόμη κι αν είναι ομοειδή. Η τυχόν αναγκαία εξομοίωση των φόρων καταναλώσεως και των λοιπών εμμέσων φόρων δεν μπορεί να αναληφθεί παρά μόνο από την Επιτροπή μέσω μιας φορολογικής εναρμονίσεως με οδηγίες εκδιδόμενες κατ' εφαρμογή των άρθρων 99 και 100 της Συνθήκης ΕΟΚ και όχι με διασταλτική ερμηνεία του άρθρου 95, η οποία, αφενός, δεν είναι δυνατή παρά μόνο για συγκεκριμένες περιπτώσεις, αφετέρου δε, είναι ικανή να αυξήσει την υπάρχουσα έλλειψη ισορροπίας. Ανεξάρτητα από τα γενικά αυτά ζητήματα επί του πεδίου εφαρμογής και της σημασίας του άρθρου 95, πρέπει σε κάθε περίπτωση να γίνει δεκτό ότι τα αποστάγματα που προέρχονται από σιτηρά και τα αποστάγματα που προέρχονται από οίνο και στέμφυλα δεν μπορούν να θεωρηθούν προϊόντα ομοειδή κατά την έννοια του άρθρου 95. Τα αποστάγματα αυτά διακρίνονται από την πρώτη τους ύλη, τη μέθοδο παρασκευής τους και της οινοπνευματώδους συστάσεώς τους. Η εκλογή του καταναλωτή καθορίζεται επομένως επίσης ανάλογα με τη διαφορετική γεύση των ποτών, την υποτιθέμενη ποιότητά τους, από διάφορες συνήθειες καταναλώσεως, καθώς και από σκέψεις που αφορούν την υγεία. Η κατάταξη στο κοινό δασμολόγιο, από την οποία εμφαίνεται επίσης ο διαφορετικός χαρακτήρας των εν λόγω προϊόντων, δεν έχει παρά επικουρικό χαρακτήρα.

Δεδομένου ότι τα επιχειρήματα αυτά αντιστοιχούν ουσιαστικά προς τα επιχειρήματα που εξέθεσαν οι διάδικοι στη δίκη περί παραβάσεως, η οποία από την άποψη αυτή προσομοιάζει, που κίνησε η Επιτροπή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας (υπόθεση 168/78) μπορώ να είμαι σύντομος όσον αφορά τη νομική τους εκτίμηση. Στην προαναφερθείσα δίκη παρατήρησα ήδη ότι η Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος αφήνει καταρχήν άθικτη τη φορολογική εξουσία των κρατών μελών, πράγμα που συνεπάγεται ότι τα αφήνει επίσης ελεύθερα να υποβάλλουν τα

διάφορα προϊόντα στο φορολογικό σύστημα το οποίο θεωρούν ως πλέον κατάλληλο. Κατά το μέτρο που η διαφοροποιημένη φορολογία στα διάφορα κράτη μέλη καταλήγει σε στρεβλώσεις του ανταγωνισμού, οι οποίες εμποδίζουν τη θέσπιση προϋποθέσεων αναλόγων με εκείνες της εσωτερικής αγοράς, το άρθρο 99 προβλέπει τη δυνατότητα εναρμονίσεως ιδίως των φόρων καταναλώσεως και των λοιπών εμμέσων φόρων. Πρέπει όμως να διαχωρισθεί η περίπτωση κατά την οποία ένας διαφοροποιημένος εσωτερικός φόρος εμποδίζει τη θέσπιση προϋποθέσεων αναλόγων προς εκείνες μιας εσωτερικής αγοράς στις εμπορικές ανταλλαγές μεταξύ των κρατών μελών. Στην περίπτωση αυτή το άρθρο 95 περιορίζει τη φορολογική εξουσία των κρατών μελών, προβλέποντας ότι το εθνικό φορολογικό σύστημα δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να υποβάλλονται τα εισαγόμενα προϊόντα σε φόρους ανώτερους από εκείνους που επιβαρύνουν τα ομοειδή εθνικά προϊόντα. Κατά συνέπεια, υφίσταται παράβαση του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ όταν ένα προϊόν εισαγόμενο από άλλα κράτη μέλη υποβάλλεται σε φορολογική επιβάρυνση βαρύτερη από εκείνη που πλήττει οποιοδήποτε ομοειδές εθνικό προϊόν.

Επομένως, υφίσταται παράβαση του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ όταν το εισαγόμενο απόσταγμα που προέρχεται από σιτηρά αποτελεί ομοειδές προϊόν προς τα εισαγόμενα αποστάγματα που προέρχονται από οίνο ή στέμφυλα και υποβάλλεται σε εσωτερικούς φόρους ανώτερους από εκείνους που πλήττουν τα τελευταία αυτά προϊόντα. Δεδομένου ότι από την άποψη αυτή είναι αδιάφορο επίσης αν άλλα ανάλογα εθνικά προϊόντα ή και όμοια, υποβάλλονται σε ανώτερη φορολογία, δεν χρειάζεται να εξετάσω περαιτέρω το ζήτημα αν τα αποστάγματα οίνου που προέρχονται από σιτηρά και ζαχαροκάλαμο και τα οποία παρασκευάζονται στην Ιταλία πρέπει να θεωρηθούν εθνικά προϊόντα. Λόγω της υφισταμένης φορολογικής εξουσίας, η Ιταλική Κυβέρνηση παραμένει ελεύθερη να υποβάλει τα προϊόντα αυτά, για λόγους όχι φορολογικούς — η Ιταλική Κυβέρνηση αναφέρει στην προκειμένη περίπτωση τους στόχους οικονομικής πολιτικής — σε βαρύτερη φορολογία από εκείνη η οποία πλήττει άλλα ομοειδή εθνικά προϊόντα. Αυτοί όμως οι μη φορολογικοί στόχοι δεν μπορούν να επιδιωχθούν στο πλαίσιο φορολογίας προϊόντων άλλων κρατών μελών, που πρέπει να θεωρηθούν ομοειδή προς τα εθνικά προϊόντα.

Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της Ιταλικής Κυβερνήσεως, η απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση 148/77 (H. Hansen jun. & O.C. Balle GmbH κατά Hauptzollamt Flensburg, απόφαση που εκδόθηκε στις 10 Οκτωβρίου 1978, Slg. 1978, σ. 1587) δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Το Δικαστήριο διαπιστώνει στην απόφαση αυτή ότι στο παρόν στάδιο εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου δεν απαγορεύεται στα κράτη μέλη να παρέχουν, για θεμιτούς, οικονομικούς ή κοινωνικούς σκοπούς, φορολογικά πλεονεκτήματα, υπό τη μορφή απαλλαγών ή φορολογικών μειώσεων σε ορισμένα είδη οινοπνεύματος ή σε ορισμένες κατηγορίες παραγωγών. Όταν χορηγούνται τέτοια φορολογικά πλεονεκτήματα σε ορισμένους τύπους οινοπνεύματος, τα προνομιακά αυτά καθεστώτα πρέπει πάντως να επεκτείνονται επίσης και στα εισαγόμενα από την Κοινότητα οινοπνεύματα σε όλες τις περιπτώσεις που τηρούνται τα κριτήρια του άρθρου 95, εδάφια 1 και 2.

Εξέθεσα ήδη κατά τρόπο εξαντλητικό στις προτάσεις μου στην υπόθεση 168/78, στις οποίες παραπέμπω και στην περίπτωση αυτή, ότι πρέπει να θεωρηθούν ομοειδή προϊόντα κατά την έννοια του άρθρου 95, εδάφιο 1, τα παντός είδους οινοπνεύματα, ανεξάρτητα από την πρώτη ύλη που χρησιμοποιήθηκε για την απόσταξη και ενόψει των τυπικών και ουσιαστικών κριτηρίων που διατύπωσε το Δικαστήριο. Περιορίζομαι απ-

λώς να προσθέσω ότι η σημαντική αύξηση της καταναλώσεως αποστάγματος προερχόμενου από σιτηρά σε σχέση με την κατανάλωση αποστάγματος που προέρχεται από οίνο ή στέμφυλα δεν αποτελεί ούτε αυτή, όπως φρονεί η Ιταλική Κυβέρνηση, απόδειξη του διαφορετικού χαρακτήρα των εν λόγω προϊόντων, αφού η αύξηση αυτή μπορεί να έχει ποικίλες, πολύ διαφορετικές αιτίες.

Δεδομένου ότι τα εισαγόμενα αποστάγματα που προέρχονται από σιτηρά υποβάλλονται επίσης σε βαρύτερο φόρο, υπό την μορφή των φορολογικών ταινιών, από εκείνον που πλήττει τα εθνικά ομοειδή προϊόντα με βάση τον οίνο και τα στέμφυλα, αφού δε η Ιταλική Κυβέρνηση δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι ο ανώτερος αυτός φόρος αντισταθμίζεται με άλλο φόρο, πρέπει να γίνει δεκτό συμπερασματικά ότι η Ιταλική Δημοκρατία, φορολογώντας διαφορετικά τα αποστάγματα, παραβίασε τις διατάξεις του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Εφόσον το αίτημα της Επιτροπής, το οποίο στηρίζεται στο άρθρο 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, παρίσταται ήδη βάσιμο, παρέλκει η έρευνα του ζητήματος αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του εδαφίου 2.

Κατά συνέπεια, προτείνω να διαπιστώσει το Δικαστήριο ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ, εφαρμόζοντας από τις 26 Οκτωβρίου 1970 επί των εισαγομένων αποσταγμάτων διαφορετικό φόρο, υπό μορφή φορολογικής ταινίας, ανώτερο από το φόρο που πλήττει τα ομοειδή εθνικά προϊόντα.